

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 5 listopada 1960 r.

Nr 12

SPIS TREŚCI

Dział B

Poz. 150 →	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1960 r. zmieniające rozporządzenie z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników terenowych organów administracji morskiej	Str. 252
„ 151 →	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej	„ 252
„ 152 →	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego	„ 253
„ 153 →	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w jednostkach organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej, działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego	„ 254
„ 154 →	uchwała Nr 283a Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1960 r. w sprawie poprawy organizacji pracy transportu samochodowego oraz zasad wynagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych	„ 254
„ 155 →	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 9 sierpnia 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	„ 261
„ 156 →	rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 lipca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników administracyjnych w sądach powszechnych i sądach ubezpieczeń społecznych	„ 261
„ 157 →	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	„ 262
„ 158 →	rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 25 lipca 1960 r. w sprawie zasad przeprowadzania badań w celu wykrywania i leczenia gruźlicy	„ 262
„ 159 →	zarządzenie Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej	„ 263
„ 160 →	zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 31 maja 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla lekarzy, lekarzy dentyistów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia	„ 264
„ 161 →	zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 7 lipca 1960 r. w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla niektórych pracowników służby zdrowia	„ 265
„ 162 →	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury z dnia 7 września 1960 r. w sprawie udziału pracowników biur projektów w pracach zespołów specjalistów, powołanych do przeprowadzenia rewizji założeń i dokumentacji projektowo-kosztorysowej oraz pokrywania związanych z tym kosztów	„ 265
„ 163 →	instrukcja Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 26 sierpnia 1960 r. w sprawie trybu postępowania przy obciążaniu funduszu płac producenta maszyny, konstrukcji i urządzeń w przypadku dokonania naprawy tych maszyn, konstrukcji i urządzeń przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe	„ 266

D Z I A Ł B

150

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1960 r.

zmieniające rozporządzenie z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników terenowych organów administracji morskiej.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1960 r. Nr 40, poz. 240)

Na podstawie art. 5, 8 i 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1959 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników terenowych organów administracji morskiej (Dz. U. Nr 35, poz. 217) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 14 ust. 1 dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:
 - „7) pilotom,
 - 8) obserwatorom-sygnalistom“;

- 2) w § 14 dodaje się ust. 6 w brzmieniu:
 - „6. Piloci zatrudnieni w kapitanatach małych portów, pozostający w pogotowiu na wezwanie do wprowadzenia statków i wprowadzający statki w godzinach poza normalnym czasem pracy — otrzymują z tego tytułu dodatek w wysokości 25% uposażenia zasadniczego. Pilotom tym nie przysługuje prawo do wynagrodzenia za godziny nadliczbowe.“

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

151

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach komunikacji miejskiej.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1960 r. Nr 40, poz. 241)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy działających według zasad rozrachunku gospodarczego przedsiębiorstw komunikacji miejskiej, zwanych dalej „przedsiębiorstwami“.

2. Jeżeli działalność przedsiębiorstwa obejmuje więcej niż jedną trakturę komunikacyjną, jednostka nadrzędna przy ustalaniu wskaźników do planu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa obowiązana jest do ustalenia dla każdej traktacji oddzielnie co najmniej:

- 1) wyniku (zysku lub straty),
- 2) ilości wozokilometrów,
- 3) wartości sprzedaży usług.
3. Przez trakturę komunikacyjną rozumie się:
 - 1) trakturę tramwajową normalną,
 - 2) trakturę tramwajową, wybiegającą poza granice miasta, o ile zostały ustalone inne ceny na bilety za przewóz pasażerów niż w traktacji normalnej,
 - 3) trakturę trolejbusową,
 - 4) trakturę autobusową normalną,
 - 5) trakturę autobusową pośpieszną,
 - 6) trakturę taksówkową łącznie z taksówkami bagażowymi i specjalnymi.

II. Odpis zasadniczy na fundusz zakładowy.

§ 2. 1. Przedsiębiorstwo dokonuje odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy w kwocie odpowia-

dającej 2% planowanego osobowego funduszu płac, o ile osiągnie z całokształtu swojej działalności gospodarczej wynik równy wynikowi zaplanowanemu na dany rok w wysokości ustalonej we wskaźnikach przez jednostkę nadrzędą (pełny odpis zasadniczy).

2. W przypadku pogorszenia planowanego wyniku działalności gospodarczej kwota pełnego odpisu zasadniczego na fundusz zakładowy, o której mowa w ust. 1, ulega zmniejszeniu:

- 1) o 8% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 5% pogorszenia,
- 2) o dalsze 10% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 5% do 10% pogorszenia i
- 3) o 1% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 10% do 20% pogorszenia.

3. W przypadku pogorszenia planowanego wyniku działalności gospodarczej powyżej 20% przedsiębiorstwo traci prawo do tworzenia funduszu zakładowego.

III. Odpis dodatkowy na fundusz zakładowy.

§ 3. 1. O ile przedsiębiorstwo polepszy wynik z całokształtu swej działalności gospodarczej w porównaniu do wyniku planowanego, zgodnie ze wskaźnikami jednostki nadrzędnej, uzyskuje prawo do odpisu dodatkowego na fundusz zakładowy za poprawę rentowności w wysokości odpowiadającej:

- 0,6% planowanego osobowego funduszu płac za każdy procent ponadplanowej rentowności w granicach poprawy rentowności do 10%,
- dalszych 0,3% planowanego osobowego funduszu płac za każdy procent poprawy rentowno-

ści w granicach poprawy rentowności powyżej 10% do 15% i ponadto dalszych

— 0,1% planowanego osobowego funduszu płac za każdy procent poprawy rentowności, przekraczającej 15% poprawy rentowności.

2. Przez poprawę rentowności, o której mowa w ust. 1, rozumie się stosunek procentowy, w jakim pozostaje kwota poprawy wyniku planowanego (zysk ponadplanowy lub zmniejszenie straty planowanej) do sumy planowanych kosztów własnych sprzedaży usług i robót danego roku.

3. Niezależnie od odpisu dodatkowego, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorstwo, które uzyska prawo do pełnego odpisu zasadniczego, uzyskuje prawo do zaliczenia na fundusz zakładowy kwoty odpowiadającej 1,2% planowanego osobowego funduszu płac za poprawę wskaźnika wykorzystania taboru we wszystkich trakcjach w porównaniu do wykonania roku poprzedniego i przy wykonaniu planowanego wskaźnika na dany rok. Wskaźnik ten stanowi stosunek procentowy średniego stanu dziennego taboru w ruchu do średniego stanu dziennego taboru w inwentarzu, obliczonych zgodnie z instrukcją w sprawie sprawozdawczości statystycznej z zakresu gospodarki komunalnej i mieszkaniowej zatwierdzonej przez Główny Urząd Statystyczny.

4. Łączna kwota odpisu dodatkowego (ust. 1 i ust. 3) nie może przekraczać kwoty poprawy wyniku (zysku ponadplanowego lub zmniejszenia planowanej straty).

IV. Korekty wyniku.

§ 4. 1. W celu stwierdzenia, czy przedsiębiorstwo spełniło warunki do utworzenia funduszu zakładowego oraz w celu wyliczenia wysokości funduszu zakładowego, przedsiębiorstwo niezależnie od korekt, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U.

z 1960 r. Nr 13, poz. 78), koryguje także wynik działalności gospodarczej w poszczególnych trakcjach planowo-deficytowych o kwotę wynikającą ze wskaźnika zmiany wykonania planu wozokilometrów.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania w przedsiębiorstwach taksówkowych.

3. W przypadku nieotrzymania przez przedsiębiorstwo w całości lub w części zaplanowanych dostaw taboru komunikacyjnego lub otrzymania go w okresach innych niż planowane, przedsiębiorstwo dokonuje odpowiedniej korekty wyniku, o ile z tego tytułu jednostka nadrzędna nie zmieniła wskaźników do planu techniczno-ekonomicznego przedsiębiorstwa.

V. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w przedsiębiorstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 5. 1. Przedsiębiorstwa, które nie spełniają warunków określonych w rozporządzeniu, mogą dokonywać wydatków na nagrody do wysokości nie przekraczającej 0,2% planowanego osobowego funduszu płac, za zgodą jednostki nadrzędnej.

2. Wydatki, o których mowa w ust. 1, zalicza się do kosztów przedsiębiorstwa. Jeżeli jednak przedsiębiorstwo nie spełnia warunków do utworzenia funduszu zakładowego tylko w pierwszym półroczu lub w pierwszych trzech kwartałach, lecz spełni je w następnych okresach danego roku, wydatki na nagrody, dokonane zgodnie z ust. 1, traktuje się jako wypłaty obciążające fundusz zakładowy.

VI. Przepis końcowy.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

152

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1960 r. Nr 40, poz. 242)

Na podstawie art. 4, 5 i 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przedłuża się na rok 1960 moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 lutego 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach transportu samochodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 93).

§ 2. W rozporządzeniu wymienionym w § 1 wprowadza się następujące zmiany:

1) użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1958” zastępuje się w odpowiednich przypad-

kach wyrazami „rok 1959”, a wyrazy „rok 1959” zastępuje się wyrazami „rok 1960”;

2) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rozporządzenie dotyczy państwowych przedsiębiorstw transportu samochodowego, z wyjątkiem przedsiębiorstwa „Państwowa Komunikacja Samochodowa”, miejskich przedsiębiorstw taksówkowych oraz ośrodków transportu leśnego”;

3) w § 14 skreśla się wyrazy „w terminie do dnia 31 marca 1959 r.”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

153

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w jednostkach organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samochodowej, działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1960 r. Nr 40, poz. 243)

Na podstawie art. 2, 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. **Moc** obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1959 w przedsiębiorstwach transportu drogowego i lotniczego resortu komunikacji (Dz. U. Nr 29, poz. 172) przedłuża się na rok 1960 w odniesieniu do jednostek organizacyjnych Państwowej Komunikacji Samo-

chodowej działających według zasad pełnego wewnętrznego rozrachunku gospodarczego.

§ 2. W rozporządzeniu wymienionym w § 1 użyte w różnych przypadkach wyrazy „rok 1958” zastępuje się w odpowiednich przypadkach wyrazami „rok 1959”, a wyrazy „rok 1959” zastępuje się wyrazami „rok 1960”.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

154

UCHWAŁA Nr 283a RADY MINISTRÓW

z dnia 10 sierpnia 1960 r.

w sprawie poprawy organizacji pracy transportu samochodowego oraz zasad wynagradzania i czasu pracy pracowników samochodowych.

(Monitor Polski z dnia 27 sierpnia 1960 r. Nr 67, poz. 317)

Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

§ 1. 1. W celu dalszego usprawnienia pracy transportu samochodowego, zmniejszenia faktycznego czasu pracy kierowców i poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego zobowiązuje się ministrowie (kierowników urzędów centralnych) i prezydium wojewódzkich rad narodowych do niezwłocznego podjęcia środków zapewniających poprawę organizacji pracy, wzmocnienie rozrachunku gospodarczego i dyscypliny finansowej w przedsiębiorstwach prowadzących działalność transportową (transport publiczny, branżowy, bazy transportowe, transport własny), a w szczególności do:

- 1) opracowania wytycznych określających zasady ustalania harmonogramów czasu pracy kierowców i pojazdów samochodowych, tak by czas pracy kierowców danego przedsiębiorstwa (bazy) wraz z godzinami nadliczbowymi nie przekraczał średnio w ciągu roku 220 godzin miesięcznie, a w przedsiębiorstwach, w których występuje szczególne nasilenie przewozów sezonowych — 225 godzin miesięcznie,
- 2) wprowadzenia prawidłowej dokumentacji eksploatacji pojazdów, czasu pracy kierowców oraz innych danych potrzebnych do obli-

czenia zarobków, zwłaszcza w drodze zmiany karty drogowej w sposób zapewniający należytą kontrolę pracy przewozowej.

- 3) prowadzenia bieżącej analizy i kontroli wykonania funduszu płac zgodnie z planem i przebiegiem realizacji zadań przewozowych,
- 4) wprowadzenia — w miarę potrzeb jednostek gospodarczych obsługiwanych przez transport — pracy zmianowej kierowców oraz warsztatów i stacji obsługi,
- 5) wzmocnienia kontroli nad zleceńodawcami (usługobiorcami) przewozowymi w sposób zapewniający nieprzekraczanie norm ustalonych na czynności przeładunkowe oraz kontroli terminowego podstawiania wagonów,
- 6) rozwijania działalności spedycyjnej i skontrowania jej w przedsiębiorstwach transportowych w celu wykorzystania środków transportowych w szczególności dla ładunków zbiorowych (przesyłek różnych nadawców i odbiorców),
- 7) wyznaczania ścisłej drogi i czasu przewozów w nieregularnych przewozach pozamiejscowych oraz przestrzegania obowiązku zgłaszania się kierowców w placówkach transportu publicznego dla uzyskiwania ładunków powrotnych,
- 8) określenia zakresu obowiązków i odpowiedzialności służby dyspozytorskiej

2. Zobowiązuje się Ministra Komunikacji do ustalenia w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac dla przedsiębiorstw (baz) posiadających większą liczbę pojazdów samochodowych, wytycznych w sprawie organizacji transportu, które w szczególności zapewnią ustalanie zadań przewoźnych i wydzielanie funduszu plac kierowców i pomocników kierowców.

§ 2. 1. Ustala się nowe zasady wynagradzania pracowników samochodowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach, urzędach i instytucjach państwowych.

2. Wprowadzenie nowych zasad wynagradzania następować będzie sukcesywnie począwszy od dnia 1 września 1960 r.

3. Terminy wprowadzenia w życie nowych zasad wynagradzania w grupach przedsiębiorstw transportowych lub w grupach zakładów pracy ustalą właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) i prezydya właściwych wojewódzkich rad narodowych w porozumieniu z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych oraz za zgodą Komitetu Pracy i Płac.

§ 3. 1. Ustala się następujące stawki wynagrodzenia zasadniczego:

- 1) dla kierowców i pomocników kierowców pojazdów samochodowych (trolejbusów) — od 3,50 do 5,50 zł za godzinę pracy,
- 2) dla dyspozytorów taboru samochodowego w zależności od liczby pojazdów samochodowych — od 800 do 2.000 zł miesięcznie,
- 3) dla pracowników zatrudnionych w wyodrębnionych pomocniczych warsztatach pojazdów samochodowych — od 3,20 do 7,20 zł za godzinę.

2. Tabele plac i zasady zaszeregowania określają załączniki nr 1, 2, 3 i 4 do niniejszej uchwały.

3. Kierowcom i pomocnikom kierowców pojazdów samochodowych przysługuje dodatek do stawki wynagrodzenia zasadniczego za prowadzenie niektórych kategorii pojazdów samochodowych w wysokości od 0,50 do 1,50 zł za godzinę pracy.

4. Stawki i zasady przyznawania dodatku, o którym mowa w ust. 3, w zależności od rodzaju pojazdu ustali Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych na wniosek właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych).

§ 4. 1. Kierowcom przysługuje — poza wynagrodzeniem zasadniczym — dodatek za obsługę codzienną pojazdu samochodowego w wysokości od 4 do 8 zł dziennie, a pomocnikom kierowców w wysokości 50% stawki kierowcy.

2. Dodatek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje w transporcie nie zorganizowanym, a w transporcie zorganizowanym, gdy czynności obsługi codziennej pojazdu nie należą do kierowcy i jego pomocnika.

3. Szczegółowe zasady przyznawania dodatku, o którym mowa w ust. 1, i jego wysokość w zależności od rodzaju obsługiwanego pojazdu i warunków eksploatacji określają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumie-

niu z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych i za zgodą Komitetu Pracy i Płac.

§ 5. 1. Na wypłatę premii i wynagrodzenia za godziny nadliczbowe w transporcie zorganizowanym tworzy się fundusz stanowiący różnicę między skorygowanym zgodnie z zasadami bankowej kontroli funduszem plac kierowców i pomocników kierowców a funduszem przeznaczonym na place zasadnicze i wszystkie dodatki stałe tej grupy pracowników. Z wymienionego funduszu mogą być wypłacane premie indywidualne, zgodnie z regulaminami premiowania, do wysokości 35% wynagrodzenia zasadniczego, liczonego łącznie z dodatkiem za prowadzenie niektórych kategorii pojazdów samochodowych (§ 3 ust. 3).

2. W razie znacznego zmniejszenia liczby godzin nadliczbowych mogą być wypłacane w ramach funduszu, o którym mowa w ust. 1, premie indywidualne przekraczające 35% wynagrodzenia zasadniczego (ust. 1).

§ 6. W transporcie nie zorganizowanym wysokość funduszu premiowego i wysokość premii indywidualnej dla kierowców (pomocników kierowców) poszczególnych zakładów posiadających transport samochodowy ustala jednostka nadrzędna, zgodnie z zasadami ustalonymi przez właściwego ministra w porozumieniu z odpowiednim zarządem głównym związku zawodowego, z tym że wysokość funduszu premiowego nie może przekraczać 20% podstawy wymiaru premii (§ 5 ust. 1), a premia indywidualna nie może przekraczać 25% wynagrodzenia zasadniczego.

§ 7. Ramowe regulaminy wypłaty premii, o których mowa w §§ 5 i 6, ustalają właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych, za zgodą Komitetu Pracy i Płac.

§ 8. 1. Utrzymuje się przejściowo dotychczasowe zasady premiowania kierowców i pomocników kierowców za oszczędność paliwa i ogumienia.

2. Upoważnia się Komitet Pracy i Płac do określenia w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych nowych zasad premiowania za oszczędność paliwa i ogumienia w celu zapewnienia prawidłowego gospodarowania paliwem i ogumieniem.

§ 9. 1. Kierowcom przysługuje jednorazowo premia za osiągnięcie normy przebiegu przed naprawą główną według zasad określonych w załączniku nr 5 do uchwały w wysokości:

- 1) do 700 zł na samochodzie osobowym,
- 2) do 800 zł na innych pojazdach samochodowych.

2. Pomocnikom kierowców przysługuje premia, o której mowa w ust. 1, w wysokości do 160 zł.

§ 10. Upoważnia się Komitet Pracy i Płac do znoszenia w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) premii, o których mowa w §§ 8 i 9, w tych przedsiębior-

stwach (bazach) i zakładach pracy, w których stosowanie tego rodzaju premii nie znajduje ekonomicznego uzasadnienia, jak również do wprowadzania zmian w wysokości tych premii i uzależniania przyznawania premii przewidzianej w § 8 od stanu gospodarki paliwem i ogumieniem oraz do wprowadzania zmian w wysokości premii przewidzianych w §§ 5 i 6, a także uzależniania tych premii od stanu gospodarki materiałami pędnymi, ogumieniem i od osiągnięcia normy przebiegu przed naprawą główną.

§ 11. Kierowcom autobusów miejskich (trolejbusów) za każdą przepracowaną godzinę bezawaryjnej jazdy przysługuje dodatkowa premia w wysokości od 1 do 2,50 zł w zależności od kategorii przedsiębiorstwa. Szczegółowe zasady przyznawania premii określa Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego i za zgodą Komitetu Pracy i Płac.

§ 12. 1. W uzasadnionych przypadkach właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) w porozumieniu z zarządem głównym odpowiedniego związku zawodowego mogą wprowadzić dla kierowców ciężarowych pojazdów samochodowych akordowy system płac przy godzinowej stawce wyjściowej od 6,50 do 7 zł, określając szczegółowe zasady tego systemu zgodnie z załącznikiem nr 6 do uchwały.

2. Normy pracy stosowane przy akordowym systemie płac wymagają zatwierdzenia przez jednostkę nadrzędną.

3. Przy akordowym systemie płac nie przysługuje dodatek, o którym mowa w § 3 ust. 3, ani też premia przewidziana w §§ 5 i 6.

4. Przy akordowym systemie płac dodatek za pracę w godzinach nadliczbowych oblicza się od stawki wynagrodzenia zasadniczego (§ 3 ust. 1 pkt 1).

§ 13. W przypadkach szczególnie uzasadnionych właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) w porozumieniu z odpowiednim zarządem głównym związku zawodowego i za zgodą Komitetu Pracy i Płac może ustalić zasady przyznawania kierowcom i pomocnikom kierowców za dodatkowe czynności zlecone przez kierownictwo, wykonywane w czasie pracy, a nie wchodzące w zakres ich normalnych obowiązków, jak na przykład za czynności ładowacza, konduktora itp., dodatkowe wynagrodzenie w wysokości od 100 do 500 zł miesięcznie, a w wyjątkowych przypadkach do 750 zł miesięcznie.

§ 14. 1. W okresie naprawy głównej i średniej kierowca i pomocnik kierowcy otrzymują tylko wynagrodzenie według stawki wynagrodzenia zasadniczego (§ 3 ust. 1 pkt 1).

2. Jeżeli kierowca lub pomocnik kierowcy uczestniczy w naprawie głównej lub średniej, może otrzymać premię zgodnie z regulaminem premiowania pracowników warsztatowych, nie wyższą jednak niż w wysokości do 35% podstawy wymiaru premii.

§ 15. Utrzymuje się przysługujący kierowcom i pomocnikom kierowców dodatek za pracę w warunkach szkodliwych i uciążliwych dla zdrowia, z tym że wysokość tego dodatku obliczana dotych-

czas procentowo zostanie ustalona w kwotach bezwzględnych na dotychczasowym poziomie.

§ 16. Kierowcom i pomocnikom kierowców przysługuje za jazdę na pojazdach samochodowych napędzanych gazem dodatek w wysokości 8 gr za każdy kilometr.

§ 17. W celu wykorzystania pełnej ładowności pojazdów upoważnia się Komitet Pracy i Płac do ustalenia w porozumieniu z Ministrem Komunikacji i Centralną Radą Związków Zawodowych zasad dodatkowego wynagradzania kierowców ciężarowych pojazdów samochodowych za przewozy ładunków zlecone przez placówki Państwowej Komunikacji Samochodowej.

§ 18. 1. W transporcie zorganizowanym normalny czas pracy kierowców i pomocników kierowców określany harmonogramem może wynosić do 10 godzin na dobę, z tym że w okresie miesięcznym czas ten nie powinien przekraczać takiej liczby godzin, jaka wynika z pomnożenia 8 godzin (a w sobotę 6 godzin) przez liczbę dni roboczych przypadających w danym miesiącu.

2. Miesięczną normę czasu pracy ustaloną w ust. 1 zmniejsza się w razie usprawiedliwionej nieobecności o taką liczbę godzin, jaka wynika z pomnożenia 8 godzin (a w sobotę 6 godzin) przez liczbę pełnych dni usprawiedliwionej nieobecności.

3. W transporcie zorganizowanym do czasu pracy określonego w ust. 1 nie wlicza się czasu zużytego na obsługę codzienną pojazdu samochodowego.

4. Kierowca i pomocnik kierowcy w każdej dobie powinni otrzymać po zakończeniu pracy co najmniej 10-godzinny okres nieprzerwanego wypoczynku, wolnego od wszelkich obowiązków służbowych.

5. Niedziela jest dniem wolnym od pracy. W systemie stosowania pracy w niedzielę kierownictwo zakładu pracy w porozumieniu z radą zakładową ustali schemat i wykaz imienny pracowników, według którego dzień wypoczynkowy dla poszczególnych kierowców i pomocników kierowców zostanie przesunięty na dzień powszedni. W każdym razie dzień wypoczynku powinien co trzy tygodnie wypadać w niedzielę.

§ 19. 1. Za pracę w godzinach nadliczbowych w transporcie zorganizowanym uważa się pracę ponad normy określone w § 18 ust. 1 i 2.

2. Do czasu pracy wlicza się godziny przepracowane w ramach harmonogramu pracy, nie wlicza się natomiast nie usprawiedliwionych postojów.

3. Godziny przepracowane poza harmonogramem pracy wlicza się do czasu pracy, jeżeli:

- 1) zostały przepracowane na wyraźne zlecenie kierownika jednostki transportowej,
- 2) przekroczenie harmonogramu podczas jazdy nastąpiło wskutek nie przewidzianych i nie dających się uniknąć przeszkód (awarie itp.), usprawiedliwionych przez pracowników i uznanych przez kierownictwo zakładu pracy.

§ 20. 1. W transporcie zorganizowanym kierowcom i pomocnikom kierowców przysługuje za każdą godzinę pracy w godzinach nadliczbowych stawka wynagrodzenia zasadniczego wraz z przysługującym dodatkiem za rodzaj obsługiwanego

pojazdu (§ 3 ust. 3) oraz dodatek w wysokości 50% za pierwsze dwie godziny nadliczbowe przekraczające 10 godzin pracy na dobę, a w wysokości 100% za dalsze godziny nadliczbowe oraz za godziny nadliczbowe przypadające na noc lub w niedzielę i święta.

2. Za godziny nadliczbowe przekraczające miesięczną normę czasu pracy (o której mowa w § 18 ust. 1 i 2), a pracowane w granicach 10 godzin na dobę, przysługuje dodatek w wysokości 50%.

§ 21. Za godziny pracy w niedzielę, za które pracownik otrzymał czas wolny w tygodniu, nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę nadliczbową.

§ 22. Do kierowców i pomocników kierowców w transporcie nie zorganizowanym oraz do innych pracowników objętych niniejszą uchwałą (§ 3 ust. 1 pkt 2 i 3) stosuje się ogólnie obowiązujące przepisy o czasie pracy i o opłacaniu godzin nadliczbowych.

§ 23. Do kierowców samochodów osobowych nie stosuje się przepisów § 3 ust. 3, § 4, §§ 5—7, § 12, § 13, §§ 18—20.

§ 24. Przepisy uchwały obejmują kierowców taksówek osobowych i bagażowych, z wyjątkiem przepisów wymienionych w § 23. Utrzymuje się dotychczasowy prowizyjny system wynagradzania tych kierowców.

§ 25. 1. Dyspozytorzy taboru samochodowego mogą otrzymywać premie indywidualną w wysokości do 40% stawki wynagrodzenia zasadniczego według zakładowych regulaminów premiovania.

2. Przyznanie premii dyspozytorom powinno być uzależnione od wykonywania zadań przedsiębiorstwa transportowego (bazy) w planowanym czasie pracy (zgodnie z harmonogramem czasu pracy kierowców). Premia ta powinna wzrastać w zależności od zmniejszenia liczby godzin nadliczbowych kierowców, a ulegać zmniejszeniu aż do całkowitego pozbawienia premii w razie przekroczenia planowanej liczby godzin nadliczbowych kierowców.

§ 26. Zobowiązuje się właściwych ministrów (kierowników urzędów centralnych) oraz prezydium wojewódzkich rad narodowych do uzupełnienia — w porozumieniu z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych i za zgodą Komitetu Pracy i Płac — regulaminów premiovania kierowniczych pracowników przedsiębiorstw transportowych postanowieniami uzależniającymi przyznanie premii tym pracownikom od wykonywania zadań przedsiębiorstwa transportowego w planowanym czasie pracy (zgodnie z harmonogramami czasu pracy kierowców).

§ 27. 1. Robotnicy wyodrębnionych pomocniczych warsztatów samochodowych mogą otrzymywać premie indywidualne w wysokości do 80% wynagrodzenia zasadniczego. Premie te wypłaca się z funduszu premiowego, którego wysokość nie może przekraczać 60% płac zasadniczych pracowników warsztatowych.

2. Robotnikom wyodrębnionych pomocniczych warsztatów samochodowych wykonującym pracę w warunkach szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych przysługuje dodatek do wynagrodzenia

zasadniczego określony w załączniku nr 7 do uchwały.

§ 28. Upoważnia się ministrów (kierowników urzędów centralnych) i prezydium wojewódzkich rad narodowych do utrzymania w uzasadnionych przypadkach branżowych systemów płac dla robotników zatrudnionych w wyodrębnionych pomocniczych warsztatach samochodowych.

§ 29. Zobowiązuje się Ministra Komunikacji do wydania przepisów zmierzających do zwiększenia wymagań kwalifikacyjnych w stosunku do kierowców ubiegających się o pozwolenie na prowadzenie pojazdów samochodowych oraz upoważnia się Komitet Pracy i Płac do dokonywania odpowiednich zmian w zasadach zaszeregowania kierowców i pomocników kierowców, określonych w załączniku nr 2 do uchwały.

§ 30. Upoważnia się właściwych ministrów do podpisania z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych protokołów dodatkowych do układów zbiorowych pracy dotyczących wprowadzenia w życie przepisów niniejszej uchwały w odniesieniu do pracowników samochodowych objętych tymi układami.

§ 31. Zaleca się organizacjom spółdzielczym wprowadzenie w porozumieniu z Komitetem Pracy i Płac zasad wynagradzania pracowników pojazdów samochodowych określonych uchwałą.

§ 32. 1. Zobowiązuje się ministrów (kierowników urzędów centralnych) do przedstawienia Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac w terminie do dnia 23 lutego 1961 r. informacji o przebiegu realizacji niniejszej uchwały.

2. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac złożą Prezesowi Rady Ministrów sprawozdanie z wprowadzenia w życie przepisów niniejszej uchwały w terminie do dnia 31 marca 1961 r.

§ 33. Wykonanie uchwały porucza się Komitetowi Pracy i Płac oraz właściwym ministrom (kierownikom urzędów centralnych) i prezidium wojewódzkich rad narodowych.

§ 34. Do czasu wprowadzenia w życie przepisów niniejszej uchwały w poszczególnych resortach zachowują moc obowiązującą przepisy dotychczasowe, a w szczególności przepisy:

- 1) zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 7 maja 1952 r. w sprawie regulaminu płac kierowców pojazdów mechanicznych, ich pomocników, warsztatowców i innych pracowników samochodowych zatrudnionych w jednostkach gospodarki społecznej (Monitor Polski Nr A-46, poz. 642 z późniejszymi zmianami),
- 2) uchwały nr 672a Prezydium Rządu z dnia 29 października 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników samochodowych (Monitor Polski Nr 94, poz. 1049),
- 3) uchwały nr 497 Prezydium Rządu z dnia 13 sierpnia 1956 r. w sprawie zasad wynagradzania kierowców samochodowych, pomocników kierowców samochodowych i konduktorów autobusów Państwowej Komunikacji Samochodowej.

§ 35. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

Załączniki do uchwały nr 283a Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1960 r. (poz. 317),

Załącznik nr 1.

TABELA STAWEK WYNAGRODZENIA ZASADNICZEGO

I. Kierowcy i pomocnicy kierowców pojazdów samochodowych.

Grupa płac	Stawka w złotych za 1 godzinę pracy
I	5,50
II	4,80
III	4,00
IV	3,50

II. Pracownicy zatrudnieni w wyodrębnionych pomocniczych warsztatach pojazdów samochodowych.

Grupa płac	Stawka w złotych za 1 godzinę pracy
VIII	7,20
VII	6,45
VI	5,75
V	5,10
IV	4,55
III	4,05
II	3,60
I	3,20

Załącznik nr 2.

ZASADY ZASZEREGOWANIA KIEROWCÓW I POMOCNIKÓW KIEROWCÓW POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH

Kierowców samochodowych i ich pomocników zaszeregowuje się:

do I grupy płac — kierowców, o ile spełniają równocześnie następujące warunki:

- mają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych pierwszej kategorii,
- posiadają kwalifikacje monterów w najmniej IV kategorii taryfikatora kwalifikacyjnego transportu drogowego i lotniczego,
- mają co najmniej 5-letni staż na pojeździe samochodowym,
- prowadzą autobusy, pojazdy ciężarowe o ładowności łącznie z przyczepami co najmniej 5 ton lub pojazdy specjalne,

poza tym do I grupy płac zaszeregowuje się kierowców, którzy mają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych pierwszej kategorii, jeżeli:

- w dniu wejścia w życie uchwały byli zaszeregowani do I grupy płac co najmniej od roku,
- ze względu na stan zdrowia zostali przeniesieni z autobusu, pojazdu ciężarowego lub pojazdu specjalnego na samochód osobowy, pod warunkiem przeprowadzenia na wymienionych rodzajach pojazdów co najmniej 10 lat;

do II grupy płac — kierowców, o ile spełniają następujące warunki:

- posiadają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych drugiej kategorii, co najmniej 3-letni staż na pojeździe samochodowym oraz prowadzą autobusy, pojazdy ciężarowe (bez względu na ładowność) lub specjalne,
- posiadają pozwolenie na prowadzenie pojazdów mechanicznych pierwszej kategorii, a nie odpowiadają w pełni warunkom określonym dla pierwszej grupy płac lub dla prowadzących samochody osobowe;

do III grupy płac — nie wymienionych wyżej kierowców samochodowych,

do IV grupy płac — pomocników kierowców pojazdów samochodowych.

Zaszeregowanie kierowców trolejbusów:

- do II grupy płac — kierowców w pierwszym roku wykonywania funkcji kierowcy trolejbusowego, po ukończeniu odpowiedniego przeszkolenia,
- do I grupy płac — kierowców po rocznym wykonywaniu funkcji kierowcy trolejbusowego.

Załącznik nr 3.

TABELA WYNAGRODZEŃ DYSPOZYTORÓW TABORU SAMOCHODOWEGO

Lp.	Stanowisko	Stawka wynagrodzenia miesięcznego w zł
1	Dyspozytor do 25 pojazdów mechanicznych	800—1200
2	Dyspozytor 26 — 50 pojazdów mechanicznych	900—1300
3	Dyspozytor 51 — 100 pojazdów mechanicznych	1000—1400
4	Starszy dyspozytor 51 — 100 pojazdów mechanicznych	1200—1700
5	Dyspozytor 101 — 150 pojazdów mechanicznych	1100—1600
6	Starszy dyspozytor 101 — 150 pojazdów mechanicznych	1400—1900
7	Dyspozytor powyżej 150 pojazdów mechanicznych	1300—1800
8	Starszy dyspozytor powyżej 150 pojazdów mechanicznych	1500—2000

Załącznik nr 4.

**RAMOWA TABELA ZASZEREGOWANIA PRACOWNIKÓW WYODRĘBNIONYCH
POMOCNICZYCH WARSZTATÓW POJAZDÓW SAMOCHODOWYCH (STACJI OBSŁUGI)**

Lp.	Nazwa specjalności	Grupa zaszeregowania	Uwagi
1	Blacharz nadwoziowy	IV—VIII	Charakterystyki poszczególnych zawodów określa taryfikator kwalifikacyjny transportu drogowego i lotniczego część IV — remont i obsługa taboru samochodowego
2	Elektromonter samochodowy	IV—VIII	
3	Kowal samochodowy	V—VII	
4	Lakiernik samochodowy	VI—VIII	
5	Monter podwoziowy	III—VII	
6	Monter samochodowy	VI—VIII	
7	Monter silnikowy	IV—VIII	
8	Monter zespołów	III—VII	
9	Palacz	III—V	
10	Spawacz	V—VII	
11	Stolarz nadwoziowy	V—VII	
12	Ślusarz samochodowy	V—VII	
13	Tapicer samochodowy	V—VI	
14	Tokarz	IV—VIII	
15	Wulkanizator	IV—VIII	
16	Zmywacz samochodów	III	
17	Pomoc fachowa	II—III	
18	Dozorca	I—II	
19	Sprzątaczką	I	

Załącznik nr 5.

**RAMOWE ZASADY PREMIOWANIA ZA OSIĄGNIĘCIE PRZEZ POJAZD SAMOCHODOWY NORMY
PRZEBIEGU PRZED NAPRAWĄ GŁÓWNA**

1. Za podstawę premiowania przyjmuje się osiągnięcie ustalonej przez Ministra Komunikacji normy przebiegu przed naprawą główną. Liczbę kilometrów przebiegu pojazdu ustala się na podstawie sprawnie działającego licznika kilometrów.
2. Premia nie przysługuje w przypadku, gdy pojazd przed osiągnięciem normy przebiegu międzynaprawczego poddany został więcej niż 2 naprawom średnim.
3. Jeżeli do uzyskania premii przyczyniło się kilku kierowców, premię dzieli się proporcjonalnie do ilości kilometrów przejechanych przez każdego z kierowców.
4. Wysokość premii w ramach ustalonych stawek powinna być uzależniona od odpowiedniego stanu technicznego pojazdu po osiągnięciu normy przebiegu.
5. W celu stwierdzenia, czy stan techniczny pojazdu jest odpowiedni i pojazd może być nadal eksploatowany po osiągnięciu normy przebiegu, pojazd powinien być poddany przeglądowi technicznemu przez specjalnie powołaną komisję.

Załącznik nr 6.

**RAMOWE ZASADY AKORDOWEGO SYSTEMU PŁAC KIEROWCÓW CIĘŻAROWYCH POJAZDÓW
SAMOCHODOWYCH**

1. Akordowy system płac kierowców samochodów ciężarowych może być stosowany w formie:
 - a) akordu prostego, przy którym zarobek wynika z dwóch oddzielnie zastosowanych cen, tzn. ceny za każdą przewiezioną tonę i każdy przejechany kilometr ładowny,
 - b) akordu scalonego, przy którym stosowane są ceny, np. za przewóz ładunku lub za 1 kurs na określonej trasie, wynikające ze scalenia cen za przewiezioną tonę i przejechane kilometry ładowne (za tzw. kursy ładowne) lub za określoną jednostkę pracy wykonaną przez pojazd samochodowy,
 - c) akordu zryczałtowanego, który polega na podpisaniu z kierowcą (grupą kierowców) umowy o wykonanie zadania przewozowego w określonym czasie za ustalonym w umowie zryczałtowanym wynagrodzeniem.
2. Ceny w akordowym systemie płacy wynikają z odpowiedniej normy pracy i godzinowej stawki akordowej w wysokości 6,50 zł do 7 zł, ustalonej dla danego typu przewozów przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).
3. Kierowcy zatrudnieni w akordowym systemie pracy za czas usprawiedliwionych postojów otrzymują wynagrodzenie według stawki wynagrodzenia zasadniczego.
4. Pojazdy w okresie docierania nie mogą być objęte akordowym systemem pracy.

Załącznik nr 7.

WYKAZ PRAC WYKONYWANYCH W WARUNKACH SZKODLIWYCH DLA ZDROWIA I UCIAŻLIWYCH
ORAZ WYSOKOŚĆ DODATKU ZA PRACĘ W TYCH WARUNKACH

Grupa I.

Dodatek w wysokości 0,25 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

1. Mycie detali w benzynie, olejach gazowych, nafcie, acetonie, spirytusie — przy zatrudnieniu bez przerwy w ciągu dnia pracy.
2. Czyszczenie ręczne (płukanie) zbiorników paliwa.
3. Obsługa automatów chłodzonych olejami lub emulsją przy szczególnie drażniących chłodziwach*).
4. Prace monterskie przy naprawach i przeglądach instalacji doprowadzających gaz w samochodach zgazyfikowanych.
5. Ładowanie akumulatorów.
6. Destylowanie elektrolitów.
7. Przygotowanie, nalewanie i nasywanie elektrolitem (elektrolizer) przy produkcji ogniw i baterii.
8. Prace przy sortowaniu ręcznym i przebicaniu ołowiu.
9. Usuwanie lakieru z karoserii środkami chemicznymi.

Grupa II.

Dodatek w wysokości 0,50 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

1. Obsługa pieców hartowniczych i kuziennych.
2. Cynkowanie i cynkowanie.
3. Spawanie gazowe i elektryczne (łukowe).
4. Malowanie i lakierowanie ręczne farbami nitro i bitumicznymi.
5. Obsługa kotłowni i palaczy przy ręcznym zasypywaniu palenisk i oczyszczaniu popielników (rusztów) przy zatrudnieniu bez przerwy w ciągu dnia pracy.
6. Odtłuszczenie w ługu.
7. Natryskiwanie podwozi olejami gazowymi.
8. Szlifowanie i polerowanie metali na sucho.
9. Rozcieńczanie farb i lakierów.
10. Hartowanie stali.
11. Naprawa akumulatorów.
12. Zalewanie akumulatorów pakietem.
13. Obsługa pras i młotów na gorąco.
14. Impregnacja uzwojeń lakierem nitro.

*) Dodatek przysługuje w wyjątkowych przypadkach po uprzednim każdorazowym uzyskaniu opinii wojewódzkiej stacji sanitarno-epidemiologicznej.

15. Prace przy przeprowadzaniu prób i naprawie pomp wytryskowych i wytryskiwaczy paliwa silników spalinowych w przypadku zatrudnienia bez przerwy w ciągu dnia pracy.
16. Obsługa stacji wytwornic acetylenowych i napraw wytwornic.
17. Wulkanizacja gumy.
18. Lutowanie przy produkcji masowej.
19. Naprawa silników spalinowych pracujących na benzynie etylizowanej.

Grupa III.

Dodatek w wysokości 0,75 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

1. Obróbka mechaniczna i ręczna ołowiu.
2. Lakierowanie natryskowe.
3. Izolowanie watą szklaną.
4. Obsługa hamowni silników.

Grupa IV.

Dodatek w wysokości 1,00 zł za godzinę przysługuje przy wykonywaniu następujących prac:

1. Obtaczanie tarcz ściernych przy braku wentylacji wyciągowej.
2. Hartowanie i odpuszczanie w kąpielach solnych i cyanowych.
3. Ołowienie przedmiotów metalowych na gorąco, lutowanie ołowiem i szlifowanie ołowiu.
4. Formowanie płyt akumulatorowych.
5. Cięcie i oczyszczanie wyformowanych płyt akumulatorowych przed zmontowaniem.
6. Montowanie akumulatorów — składanie ogniw.
7. Lutowanie płyt i połączeń akumulatorowych.
8. Miniowanie.
9. Metalizacja natryskowa.
10. Piaskownicy i pomoc.
11. Przetapianie i rafinacja ołowiu lub antymonu, odlewanie kulek ołowianych, płyt akumulatorowych.

Uwaga: W razie zbiegu dwóch dodatków przysługuje dodatek wyższy.

UWAGA CZYTELNICY!

W tym numerze znajdziecie blankiet PKO za pomocą którego możecie zaprenumerować „Biuletyn CRZZ“ na 1961 rok.

155

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 9 sierpnia 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 sierpnia 1960 r. Nr 39, poz. 234)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz

zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) stosuje się odpowiednio do wynagrodzeń pracowników zatrudnionych w centralnych biurach konstrukcyjnych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 sierpnia 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

156

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 25 lipca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli stanowisk pracowników administracyjnych w sądach powszechnych i sądach ubezpieczeń społecznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 24 sierpnia 1960 r. Nr 39, poz. 235)

Na podstawie § 3 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. w sprawie tabeli stanowisk i uposażenia pracowników administracyjnych w sądach powszechnych i w sądach ubezpieczeń społecznych oraz ustalenia dodatku uzasadnionego szczególnymi warunkami pracy i specjalnymi kwalifikacjami (dodatku sądowego) (Dz. U. Nr 28, poz. 118) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tabelę stanowisk pracowników administracyjnych zatrudnionych w sądach powszechnych i w sądach ubezpieczeń społecznych, stanowiącą załącznik nr 1 do rozporządzenia Rady Ministrów

z dnia 6 maja 1958 r. w sprawie tabeli stanowisk i uposażenia pracowników administracyjnych w sądach powszechnych i w sądach ubezpieczeń społecznych oraz ustalenia dodatku uzasadnionego szczególnymi warunkami pracy i specjalnymi kwalifikacjami (dodatku sądowego) (Dz. U. Nr 28, poz. 118), uzupełnia się pod lp. 2 (Sąd Najwyższy), lp. 8 (Sąd wojewódzki), lp. 22 (Trybunał Ubezpieczeń Społecznych), lp. 27 (Okręgowy sąd ubezpieczeń społecznych) stanowiskiem „główny księgowy“ oraz wprowadza się w Sądzie Najwyższym (lp. 3a) oraz w sądzie powiatowym (lp. 19b) następujące stanowiska:

Jednostka	Lp.	Stanowisko	Uposażenie		Kwalifikacje	Lata praktyki zawodowej	
			zasadnicze (grupy)	dodatek (stawka)		ogółem	w wymiarze sprawiedliwości
Sąd Najwyższy	3a	Kierownik sekretariatu sekcji	VI—V	5	a) wyższe prawnicze	2	1 sekr.
					b) średnie ogólne i egzamin sekretarski	6	6
Sąd powiatowy	19b	Główny księgowy	VI—V	a	średnie finansowe albo średnie ogólne i kurs rachunkowości sądowej	4	2

§ 2. Do pracowników zatrudnionych w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia i wykonujących funkcje głównych (starszych) księgowych stosuje się odpowiednio przepis § 9 rozporządzenia

Rady Ministrów z dnia 6 maja 1958 r. wymienionego w § 1.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 sierpnia 1960 r.

Minister Sprawiedliwości: M. Rybicki

157

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 sierpnia 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.*(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1960 r. Nr 40, poz. 244)*

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń wszystkich pracowników zatrudnionych:

- 1) w szkolnictwie, nie wyłączając pracowników zatrudnionych w internatach, przedszkolach, warsztatach szkolnych itp. jednostkach pomocniczych,
- 2) w uspołecznionych jednostkach rolnictwa i leśnictwa,
- 3) w przedsiębiorstwach „Państwowa Komunikacja Samochodowa“ i Polskie Linie Lotnicze „Lot“ oraz w uspołecznionych przedsiębiorstwach transportu drogowego,

- 4) w jednostkach utrzymania i konserwacji dróg i mostów,
- 5) w przedsiębiorstwach żeglugi śródlądowej i przybrzeżnej oraz w rejonach dróg wodnych,
- 6) w państwowych przedsiębiorstwach przemysłu terenowego,
- 7) w uspołecznionych przedsiębiorstwach usług nieprzemysłowych.

2. Przepisy ust. 1 nie dotyczą członków i pracowników spółdzielni pracy, dla których obniżenie skali w podatku od wynagrodzeń wprowadzone zostanie w odrębnym przepisie.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 września 1960 r., a w odniesieniu:

- 1) do szkolnictwa wyższego — za okres od dnia 1 października 1960 r.,
- 2) do organów do spraw rolnictwa i leśnictwa prezydium rad narodowych — za okres od dnia 1 listopada 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

158

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 25 lipca 1960 r.

w sprawie zasad przeprowadzania badań w celu wykrywania i leczenia gruźlicy.*(Dziennik Ustaw z dnia 9 września 1960 r. Nr 40, poz. 245)*

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 22 kwietnia 1959 r. o zwalczaniu gruźlicy (Dz. U. Nr 27, poz. 170) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy zasad przeprowadzania badań mających na celu wykrywanie i leczenie gruźlicy, zwanych dalej „badaniami“.

§ 2. 1. Przeprowadzenie badań zarządzają właściwe do spraw zdrowia organy prezydium powiatowych (miejskich w miastach stanowiących powiaty, dzielnicowych w miastach wyłączonych z województw) rad narodowych.

2. Badania przeprowadzają poradnie przeciwgruźlicze oraz inne zakłady społeczne służby zdrowia, wyznaczone przez organy określone w ust. 1.

§ 3. 1. Badaniom mogą być poddawane wybrane grupy ludności albo poszczególne osoby.

2. Badania wybranych grup ludności mogą dotyczyć osób:

- 1) zamieszkałych na określonym obszarze bądź w pomieszczeniach zbiorowych,
- 2) zatrudnionych w określonym zakładzie pracy albo
- 3) pobierających naukę w określonej szkole.

3. Poszczególne osoby mogą być obowiązane do poddania się badaniom, jeżeli:

- 1) są podejrzane o gruźlicę albo
- 2) zachodzi potrzeba stwierdzenia, że nie są dotknięte tą chorobą, albo

3) konieczne jest skontrolowanie ich stanu zdrowia.

4. Badaniom nie podlegają:

- 1) osoby zarejestrowane w poradniach przeciwgruźliczych,
- 2) osoby, które wykażą, że w okresie trzech miesięcy poprzedzających termin badań poddały się w zakładzie społecznym służby zdrowia zdjęciu rentgenowskiemu narządów klatki piersiowej.

§ 4. 1. Organy określone w § 2 ust. 1 podają do wiadomości zarządzenia o badaniach przez:

- 1) obwieszczenia publiczne — jeżeli chodzi o badanie osób zamieszkałych na określonym obszarze bądź w poszczególnych pomieszczeniach zbiorowych,
- 2) przesłanie zarządzenia kierownikowi zakładu pracy (szkoły), jeżeli chodzi o badanie pracowników określonych zakładów pracy (studentów, uczniów),
- 3) indywidualne wezwanie poszczególnych osób do stawienia się na badanie w poradni przeciwgruźliczej.

2. Zarządzenia powinny określać w szczególności:

- 1) kategorie osób podlegających badaniu,
- 2) termin i miejsce badania,
- 3) dodatkowy termin i miejsce badania dla osób,

które nie mogły się zgłosić na badanie w terminie określonym w pkt 2,

4) pouczenie o skutkach prawnych w razie niezgłoszenia się na badanie bez usprawiedliwienia.

3. Badania określone w § 3 ust. 2 pkt 2 i 3 przeprowadza się w godzinach pracy albo nauki osób badanych. Terminy i miejsce badań powinny być uzgodnione z kierownikami właściwych zakładów pracy (szkół) i kierownikiem zakładu leczniczo-zapobiegawczego przy zakładzie pracy (lekarzem higieny szkolnej).

§ 5. W razie zarządzenia badania osób zatrudnionych w określonym zakładzie pracy albo pobierających naukę w określonej szkole kierownik zakładu pracy (szkoły) jest obowiązany:

- 1) zawiadomić o terminie i miejscu badania wszystkich pracowników (studentów, uczniów), podlegających badaniom,
- 2) doręczyć zakładowi społecznemu służby zdrowia przeprowadzającemu badania imienne wykazy:
 - a) osób podlegających badaniom,
 - b) osób, które z usprawiedliwionych przyczyn nie mogą zgłosić się na badania,
- 3) zawiadomić osoby, o których mowa w pkt 2 lit. b), o dodatkowym terminie i miejscu badania,
- 4) udzielić pomocy personelowi zakładu społecznego służby zdrowia przy organizowaniu i przeprowadzeniu badań.

§ 6. 1. Osoby podlegające badaniom są obowiązane zgłosić się na badanie w wyznaczonym cza-

sie i miejscu, a w razie niemożności zgłoszenia się z uzasadnionych przyczyn — usprawiedliwić niezgłoszenie się w terminie 7 dni oraz zgłosić się na badanie w dodatkowym terminie.

2. Obowiązek usprawiedliwienia nie dotyczy osób, których niezgłoszenie się usprawiedliwił kierownik zakładu pracy lub szkoły (§ 5 pkt 2 lit. b).

§ 7. Dowodem poddania się badaniom jest:

- 1) dla ubezpieczonych — adnotacja w legitymacji ubezpieczeniowej dokonana przez zakład przeprowadzający badanie,
- 2) dla uczniów — adnotacja w książeczce zdrowia,
- 3) dla innych osób — zaświadczenie o poddaniu się badaniom wystawione przez zakład, który je przeprowadził.

§ 8. Osoby pozostające w stosunku pracy (służbowym) mają prawo do zwolnienia z pracy na czas niezbędny do przeprowadzania badań i za czas takiego zwolnienia otrzymują wynagrodzenie jak za urlop wypoczynkowy.

§ 9. Osoby, u których w wyniku badania wykryto gruźlicę, podlegają zarejestrowaniu w poradni przeciwgruźliczej właściwej ze względu na miejsce ich zamieszkania.

§ 10. Nad stosowaniem się małoletnich i całkowicie ubezwłasnowolnionych do przepisów rozporządzenia obowiązane są czuwać osoby sprawujące nad nimi władzę rodzicielską lub opiekę albo faktyczną pieczę.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *R. Barański*

159

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 sierpnia 1960 r.

w sprawie zwolnienia organizacji społecznych i zawodowych od niektórych obowiązków, wynikających z ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej.

(Monitor Polski z dnia 8 września 1960 r. Nr 69, poz. 322)

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zwalnia się od obowiązków wynikających z art. 2 pkt 2 i art. 3 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o rozliczeniach pieniężnych jednostek gospodarki uspołecznionej (Dz. U. Nr 44, poz. 215):

- 1) organizacje wymienione w załączniku nr 1 do niniejszego zarządzenia,
- 2) organizacje bądź ich ogniwa terenowe, wymienione w załączniku nr 2 do niniejszego zarządzenia — jeżeli w miejscowości będącej ich siedzibą nie ma oddziału Narodowego Banku Polskiego, oddziału Powszechnej Kasy Oszczędności lub spółdzielni oszczędnościowo-pożyczkowej.

§ 2. Dyspozycje pieniężne jednostek korzystających ze zwolnień, o których mowa w § 1, nie podlegają kontroli banku w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 7 maja 1959 r. w sprawie rodzajów dokumentów, na pod-

stawie których banki będą wykonywały dyspozycje pieniężne jednostek gospodarki uspołecznionej na rzecz jednostek gospodarki nie uspołecznionej, osób fizycznych oraz uspołecznionych sklepów komisowych (Dz. U. Nr 32, poz. 188).

§ 3. 1. Jednostki korzystające ze zwolnień, o których mowa w § 1, jeżeli nie będą posiadały rachunków bieżących, powinny lokować wolne środki pieniężne, przekraczające obowiązujące pogotowie kasowe (§ 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 13 sierpnia 1958 r. w sprawie zasad gospodarki kasowej jednostek gospodarki uspołecznionej — Dz. U. Nr 54, poz. 263), na książeczkach oszczędnościowych z wkładami oprocentowanymi.

2. Pracownicze kasy zapomogowo-pożyczkowe związków zawodowych oraz kasy wzajemnej pomocy przy spółdzielniach pracy mogą gromadzić na książeczkach oszczędnościowych środki przeznaczone na pogotowie kasowe oraz fundusz rezerwowy „C” także w przypadkach, gdy w miejscowości będącej ich siedzibą znajduje się oddział Narodowego Banku Polskiego, Powszechnej Kasy

Oszczędności lub spółdzielnia oszczędnościowo-pożyczkowa.

§ 4. Ze zwolnień przewidzianych niniejszym zarządzeniem nie mogą korzystać organizacje społeczne, które na podstawie uchwały nr 446 Rady Ministrów z dnia 17 listopada 1958 r. w sprawie

działalności gospodarczej organizacji społecznych prowadzą działalność gospodarczą.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. J. Kole

Załącznik nr 1 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 1960 r. (poz. 322).

WYKAZ ORGANIZACJI ZWOLNIONYCH OD NIEKTÓRYCH OBOWIĄZKÓW, WYNIKAJĄCYCH Z USTAWY Z DNIA 1 LIPCA 1958 R. O ROZLICZENIACH PIENIĘŻNYCH JEDNOSTEK GOSPODARKI USPOŁECZNIONEJ, I UPOWAŻNIONYCH DO LOKOWANIA NA KSIĄŻECZKACH OSZCZĘDNOŚCIOWYCH WOLNYCH ŚRODKÓW PIENIĘŻNYCH, PRZEWYKSZAJĄCYCH GÓRNĄ GRANICĘ OBOWIĄZUJĄCEGO POGOTOWIA KASOWEGO

1. Młodzieżowe organizacje (uczniowskie samorzady szkolne, szkolne kasy oszczędności, drużyny, szczepy i hufce harcerskie, koła i zarządy powiatowe Związku Młodzieży Socjalistycznej, koła i zarządy powiatowe Związku Młodzieży Wiejskiej itp.).
2. Wiejskie koła i kluby sportowe.
3. Koła (sekcje) przyjaciół harcerstwa.
4. Komitety blokowe (osiedlowe, uliczne, domowe).
5. Komitety rodzicielskie przy szkołach.
6. Kasy pogrzebowe oraz inne stowarzyszenia o podobnym zakresie działania przy zakładach pracy.
7. Towarzystwo Rozwoju Ziemi Zachodnich — tylko koła terenowe przy zakładach pracy i organizacjach społecznych.
8. Fundusz Stypendialny im. Bolesława Prusa i Elizy Orzeszkowej.

Załącznik nr 2 do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 1960 r. (poz. 322).

WYKAZ ORGANIZACJI ZWOLNIONYCH OD NIEKTÓRYCH OBOWIĄZKÓW, WYNIKAJĄCYCH Z USTAWY Z DNIA 1 LIPCA 1958 R. O ROZLICZENIACH PIENIĘŻNYCH JEDNOSTEK GOSPODARKI USPOŁECZNIONEJ, I UPOWAŻNIONYCH DO LOKOWANIA NA KSIĄŻECZKACH OSZCZĘDNOŚCIOWYCH WOLNYCH ŚRODKÓW PIENIĘŻNYCH, PRZEWYKSZAJĄCYCH GÓRNĄ GRANICĘ OBOWIĄZUJĄCEGO POGOTOWIA KASOWEGO — JEŻELI W MIEJSCOWOŚCI BĘDĄCEJ ICH SIEDZIBĄ NIE MA ODDZIAŁU NARODOWEGO BANKU POLSKIEGO, ODDZIAŁU POWSZECHNEJ KASY OSZCZĘDNOŚCI LUB SPÓŁDZIELNI OSZCZĘDNOŚCIOWO-POŻYCZKOWEJ

1. Pracownicze kasy zapomogowo-pożyczkowe związków zawodowych.
2. Kasy wzajemnej pomocy przy spółdzielniach pracy.
3. Liga Kobiet — tylko koła terenowe przy zakładach pracy i organizacjach społecznych.
4. Liga Ochrony Przyrody — tylko koła terenowe przy zakładach i organizacjach społecznych.
5. Liga Przyjaciół Żołnierza — tylko koła terenowe przy zakładach pracy i organizacjach społecznych.
6. Ochotnicze straże pożarne,
7. Polski Czerwony Krzyż — tylko koła terenowe przy zakładach pracy i organizacjach społecznych.
8. Polski Związek Wędkarski — tylko koła terenowe przy zakładach pracy i organizacjach społecznych.
9. Polskie Towarzystwo Turystyczno-Krajoznawcze — tylko koła terenowe przy zakładach pracy i organizacjach społecznych.
10. Rady zakładowe — oddziałowe związków zawodowych,
11. Zarządy pracowniczych ogródków działkowych,
12. Stowarzyszenia śpiewacze.
13. Ogniska Towarzystwa Krzewienia Kultury Fizycznej,

160

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 31 maja 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 8 września 1960 r. Nr 69, poz. 325)

Na podstawie § 8 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentystów oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrud-

nionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 376) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące dodatki funkcyjne dla niżej wymienionych stanowisk:

	miesięcznie złoty
1. Lekarz naczelny Centralnego Zespołu Lotnictwa Sanitarnego	300
2. Kierownik działu w wojewódzkiej przychodni higieny szkolnej	250

	miesięcznie złoty
3. Inspektor wojewódzkiej przychodni higieny szkolnej	200
§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1960 r.	
Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: R. Barański	

161

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 7 lipca 1960 r.

w sprawie uzupełnienia tabeli dodatków funkcyjnych dla niektórych pracowników służby zdrowia.

(Monitor Polski z dnia 8 września 1960 r. Nr 69, poz. 326)

Na podstawie § 18 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia niektórych pracowników służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 379) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące dodatki funkcyjne dla niżej wymienionych stanowisk:

1. Starsza instruktorka pielęgniarek w woje-

wódzkiej przychodni higieny szkolnej — 200 zł miesięcznie.

2. Instruktor wojewódzkiej przychodni higieny szkolnej 150 zł miesięcznie.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 kwietnia 1960 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

w z. A. Pachc

162

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU BUDOWNICTWA, URBANISTYKI I ARCHITEKTURY

z dnia 7 września 1960 r.

w sprawie udziału pracowników biur projektów w pracach zespołów specjalistów, powołanych do przeprowadzenia rewizji założeń i dokumentacji projektowo-kosztorysowej oraz pokrywania związanych z tym kosztów.

(Monitor Polski z dnia 8 września 1960 r. Nr 69, poz. 327)

Na podstawie § 2 ust. 1 pkt 4 lit. c) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Komitetu Budownictwa, Urbanistyki i Architektury (Dz. U. Nr 38, poz. 225) oraz w celu zapewnienia prawidłowej realizacji przepisów uchwały nr 216a Rady Ministrów z dnia 14 lipca 1960 r. w sprawie powszechnej rewizji założeń i dokumentacji projektowo-kosztorysowej inwestycji planu 5-letniego na lata 1961 — 1965 (Monitor Polski Nr 61, poz. 288) w porozumieniu z Przewodniczącym Komisji Planowania przy Radzie Ministrów, Ministrem Finansów oraz Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego zarządza się, co następuje:

§ 1. Biura projektów, które zgodnie z zarządzeniem nr 39 Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 18 lipca 1960 r. zostały zobowiązane do wzięcia udziału w pracach zespołów ekspertów oraz zespołów specjalistów, zwanych dalej „zespołami”, powołanych do przeprowadzenia rewizji założeń i dokumentacji projektowo-kosztorysowej, delegują swych pracowników po otrzymaniu zlecenia na wzięcie udziału w tych pracach.

§ 2. 1. Pracownicy zatrudnieni przy projektowaniu za udział w pracach zespołów w czasie godzin pracy biura projektów otrzymują wynagrodzenie wynikające z ilości przepracowanych godzin, przyjmując wartość godziny w wysokości 1/200 średniego wynagrodzenia miesięcznego, obliczonego zgodnie z zarządzeniem Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 1 kwietnia 1960 r. w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za urlop dla pracowników zatrudnionych w biurach (pracowniach) projektów (Monitor Polski Nr 33, poz. 165).

2. Czas pracy pracowników zatrudnionych przy projektowaniu, delegowanych do prac zespołów poza miejscowość, w której znajduje się siedziba

biura, ustala się w wysokości 8 godzin za każdy dzień delegacji.

3. Pracownicy zatrudnieni przy projektowaniu biorący udział w pracach zespołów po godzinach pracy biura projektów otrzymują wynagrodzenie zgodnie z zasadami uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach, (Monitor Polski Nr A-30, poz. 442).

§ 3. 1. W przypadku poddania rewizji oszczędnościowej projektów zakończonych, które zostały uprzednio zatwierdzone i przyjęte, autorzy tych projektów za udział w posiedzeniach zespołów otrzymują wynagrodzenie zgodnie z § 2.

2. W przypadku rewizji oszczędnościowej projektów będących w trakcie opracowywania, bez względu na stadium projektu, autorzy tych projektów nie otrzymują żadnego wynagrodzenia z tytułu udziału w posiedzeniach zespołów.

§ 4. 1. Pracownicy kierownictwa i administracji nie otrzymują wynagrodzenia za udział w posiedzeniach zespołów specjalistów odbywających się w czasie godzin pracy biura projektów.

2. Za udział w posiedzeniach zespołów odbywających się po godzinach pracy biura pracownicy kierownictwa i administracji otrzymują wynagrodzenie zgodnie z przepisami uchwały nr 38 Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1954 r.

§ 5. Pracownikom biura projektów, którzy jako osoby fizyczne otrzymali zlecenie na opracowanie koreferatu do zagadnienia rozpatrywanego przez zespół, nie przysługuje wynagrodzenie za udział w posiedzeniu.

§ 6. 1. Wydatki związane z udziałem pracowników biur projektów w pracach zespołów pokrywa biuro projektów, refundując je w drodze obciążenia właściwego inwestora fakturą obejmującą pełne koszty faktyczne poniesione przez biuro.

2. Do faktury powinien być dołączony załącznik podający sposób wyliczenia kosztów osobowych oraz kosztów rzeczowych.

§ 7. Podstawę do wystawienia faktury stanowi pisemne stwierdzenie przez zleceniodawcę ilości godzin przepracowanych przez pracowników biur projektów wraz ze wskazaniem inwestora, który ma obowiązek pokrycia związanych z tym kosztów.

§ 8. Faktury wystawione przez biuro projektów za prace związane z rewizją założeń pokrywane są przez inwestorów ze środków budżetowych lub eksploatacyjnych, w szczególności zaś ze środków przewidzianych na dokumentację. Faktury wystawione za prace związane z rewizją projektu wstępnego, technicznego lub techniczno-roboczego pokrywane są przez inwestora ze środków inwestycyjnych przewidzianych na koszty prac projektowych.

§ 9. Banki finansujące biura projektów pokrywają faktury wystawione przez biura projektów z tytułu udziału pracowników tych biur w pracach zespołów.

§ 10. 1. Zapotrzebowanie środków na płace składane jest przez biuro projektów raz na kwartał w formie odrębnej listy płacy.

2. Dla umożliwienia kontroli bankowej biura

projektów powinny posiadać pełne udokumentowanie wysokości zgłoszonych zapotrzebowań.

§ 11. Wartość faktur, o których mowa w § 6, nie jest wliczana do produkcji biur projektów.

§ 12. Dla potrzeb bankowej kontroli funduszu płac wynagrodzenia pracowników bezpośrednio produkcyjnych (§§ 2 i 3) z tytułu ich udziału w pracach zespołów pomniejszają wykonany fundusz płac biura projektów.

§ 13. 1. W sprawozdawczości statystycznej (GUS) biura projektów wykazywać będą w odrębnej pozycji:

- fundusz płac pracowników bezpośrednio produkcyjnych powstały z tytułu udziału tych pracowników w pracach zespołów,
- inne koszty rzeczowe związane z pracami, o których mowa wyżej.

2. Szczegółowe przepisy wykonawcze do przepisu ust. 1 wyda Prezes Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 14. Biura projektów podejmą odpowiednie środki w celu zapewnienia terminowego wykonania zadań bieżących.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 30 czerwca 1960 r.

Przewodniczący Komitetu Budownictwa,
Urbanistyki i Architektury: w z. Z. Skibniewski

163

INSTRUKCJA PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MNISTRÓW z dnia 26 sierpnia 1960 r.

w sprawie trybu postępowania przy obciążaniu funduszu płac producenta maszyn, konstrukcji i urządzeń w przypadku dokonania naprawy tych maszyn, konstrukcji i urządzeń przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe.

(Monitor Polski z dnia 8 września 1960 r. Nr 69, poz. 328)

W wykonaniu § 2 uchwały nr 52 Rady Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie zasad planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 18, poz. 90) oraz w związku z § 2 ust. 9 instrukcji Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 5 lutego 1960 r. w sprawie planowania, kontroli i korekty funduszu płac w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 21, poz. 105 i Nr 45 poz. 218) ustala się, co następuje:

§ 1. W przypadku wykonania przez przedsiębiorstwo budowlano-montażowe na zlecenie inwestora robót związanych z naprawą i przeróbką maszyn, konstrukcji i urządzeń dostarczonych na budowę przez producenta — w fakturze należy wyodrębnić wydatki osobowe.

§ 2. 1. Faktura (§ 1) powinna być opracowana według norm kosztorysowych z wyodrębnieniem kosztów robocizny bezpośrednio, pomniejszonych o składki na świadczenia socjalne (ZUS — 15,5%). Tak wyliczone nakłady na robociznę bezpośrednią nie mogą być zaliczane dla celów bankowej kontroli funduszu płac do wykonania zadań produkcyjnych i nie obciążają funduszu płac przedsiębiorstwa budowlano-montażowego.

2. Zleceniodawca po sprawdzeniu faktury co do zgodności jej sporządzenia z ogólnie obowiązującymi przepisami oraz po zaakceptowaniu jej

opłaca ją ze środków na finansowanie inwestycji lub remontów (kapitałnych, średnich, bieżących).

§ 3. 1. W celu ustalenia oszczędności lub przekroczeń funduszu płac z uwzględnieniem przepisów § 2 ust. 1 — przedsiębiorstwo budowlano-montażowe dołącza do kwartalnego sprawozdania z wykonania planu funduszu płac, składanego w banku finansującym, wyciągi z opłaconych przez zleceniodawcę faktur sporządzonych zgodnie z wymaganiami § 2 ust. 1 wraz z odpowiednim zestawieniem zbiorczym. Wyciągi powinny wyraźnie wskazywać nazwę i adres producenta maszyn, konstrukcji lub urządzenia odpowiedzialnego za jakość dostawy oraz bank finansujący działalność eksploatacyjną producenta.

2. Bank finansujący przedsiębiorstwo budowlano-montażowe uwzględnia otrzymane wyciągi z faktur przy ustalaniu oszczędności lub przekroczeń funduszu płac, a następnie przesyła je do banku finansującego działalność eksploatacyjną producenta. Bank finansujący działalność eksploatacyjną producenta w ramach bankowej kontroli funduszu płac obciąża odpowiednią kwotą wykonany fundusz płac producenta do wysokości robocizny objętej fakturą, stanowiącą podstawę uznanego regresu inwestora w stosunku do producenta.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów: w z. T. Gede